

„Žádám tě o ruku,“ vysvětlil suchým hlasem.

„Jo, jasně, to mi došlo, ale...“

„Ale co?“ zeptal se a v očích mu zajiskřilo. Byl to odraz od řetězu vánočních lucerniček, který pověsila nad okno v hlavní místnosti? Nebo se jí jen zdálo, že ho její rozpačitá a zmatená odpověď *pobavila*?

„Už jsme o tom přece mluvili. Myslela jsem, že to chápeš. Miluju tě, to přece víš, ale já a manželství... Prostě to nikdy nefungovalo.“

„Protože sis vybírala špatné chlapy.“

„Nebo oni špatnou ženskou,“ poznamenala. Viděla, že se Santana nadechuje k námitce, a tak rychle zvedla ruku, aby ho zarazila. „Ty víš, že věřím, že na rozbití manželství nikdy nenese vinu jenom jeden. Na to vždycky musejí být dva. A spousty tvrdé práce a...“ Posadila se na starý otoman. Teď to byla ona, kdo vzhlížel k Santanovi, jako by ho tiše prosila. „Upřímně... Já ani nevím, jestli to dokážu.“

„Může to být legrace.“

„Nebo katastrofa. Moje děti...“

„... si na to zvyknou. Nemůžeš žít jenom pro ně, to přece víš. Musíš udělat i něco pro sebe.“

„Já vím, ale...“

„Ale co?“ Zdálo se, že jeho hravá nálada byla ta tam. „Buď se za mě provdat chceš, nebo ne.“

„Jo, kdyby to bylo tak jednoduché.“

„Bude to tak jednoduché, jak sama budeš chtít.“ Uličnický srazil své černé obočí a Regan opět začalo tát srdce. Stál v místnosti v obnošených džínách, černém tričku a rozepnuté flanelové košili s rukávy vyhrnutými až k loktům. Vypadal drsně a dokonale mužně. Byl také chytrý jako liška a sebe-

jistý, tento kovboj s temnou minulostí ji zkrátka přitahoval od chvíle, kdy se jejich pohledy poprvé setkaly.

Takhle to ale se Santanou bylo pořád. Stačil mu jeden pohled a ona celá zjihla. Považovala se za silnou ženu, kterou nikdo neopije rohlíkem, neústupnou policejní vyšetřovatelku s pověstí dubové palice. Nikdy nebyla nerozhodná.

Tedy dokud nedošlo na Santanu a svatbu.

Jeho gesto by ji vlastně nemělo tak překvapovat. Věděla, že se k něčemu takovému schyluje. Bylo to jako kulka, které se nemohla vyhnout. Nevěděla, jestli je připravena. Vlastně si nebyla jistá, jestli na něco takového někdy připravena bude.

„No tak, Regan,“ začal a Pescoliová měla dojem, že v tónu jeho hlasu zaslechla i náznak podráždění. „To je tak těžké říct ‚Ano‘?“

Zakroutila hlavou. „Ne. Tahle část je docela lehká... Těžké je všechno ostatní. Víra, že to bude fungovat, že se budeme milovat až do konce života, že se to všechno nepromění v katastrofu, kdy si budeme akorát oplácet naschvály.“

„To se nestane,“ řekl pevným hlasem a ona mu na sekundu uvěřila. „Ne mezi námi.“

„Jasně. Tomu věří každý, kdo před Bohem zakládá rodinu... Dokud se neocitne před smírčím soudcem.“

Santana chvíli mlčel, pak zaklapl krabičku a postavil ji na stůl. „Tak víš co? Jsou Vánoce. Na rozhodnutí máš týden.“

„Cože? To má být ultimátum?“ Nemohla uvěřit svým uším.

„Vidíš, jaká jsi skvělá vyšetřovatelka,“ poznamenal uštěpačně a pousmál se. Pak se sklonil ke krbu a začal se věnovat ohni. Holýma rukama přiložil na řeřavé uhlíky pár borovico-